

A Fővárosi Ítéltábla az Olaszy-Kiss Ügyvédi Iroda, dr. Olaszy-Kiss Gyulaügyvéd által képviselt felperesnek - a Ruzshty Ügyvédi Iroda, dr. Ruzshtyné dr. Rudas Ildikó ügyvéd által képviselt I. rendű és a dr. Szabó Elődügyvéd által képviselt II. rendű alperesek ellen, kártérítés iránt indult perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. május 10. napján kelt 33.P.23.372/2008/99. sorszám alatt meghozott és 33.P.23.372/2008/102. sorszám alatt kijavított ítélete ellen a felperes részéről 101. sorszám alatt, míg a II. rendű alperes részéről 100. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kijavított ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, a nem vagyoni kártérítést 3.000.000 (Hárommillió) forintra és annak kamataira, az I. és II. rendű alperesek által egyetemlegesen fizetendő kereseti illeték összegét 217.600 (Kétszáztizenhétezer-hatszáz) forintra felemeli, az állam terhén maradó kereseti illeték összegét 97.600 (Kilencvenhétezer-hatszáz) forintra leszállítja, míg a 63.040 (Hatvanháromezer-negyven) forint és kamatai erejéig marasztaló rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felek a másodfokú eljárás során felmerült költségeiket maguk viselik.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg 80.000 (Nyolcvanezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az államnak külön felhívásra, míg a további 135.000 (Százharmincezer) forint le nem rót fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a keresetében egyetemlegesen kérte az alpereseket kötelezni a 2005. augusztus 21. napján gyalogosként elszenvedett közlekedési balesetből eredő vagyoni és nem vagyoni kára megfizetésére gépjármű kötelező felelősségbiztosítás alapján.

Az alperesek a kereset jogalapját nem vitatták, azonban arra hivatkoztak, hogy az általuk biztosított gépjárművek 50-50%-ban hatottak közre a baleset bekövetkeztében, így 50-50%-os közrehatásuk arányában kérték a felperes felé térítési kötelezettségük megállapítását az egyetemleges marasztalás mellőzésével. Az egyes kárigényeket is túlnyomó részt vitatták.

Az elsőfokú bíróság a kijavított ítéletében egyetemlegesen kötelezte az I-II. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek - többek között - 63.040 forint tőkét és 2013. július 1. napjától számított késedelmi kamatait, 2.000.000 forint tőkét nem vagyoni kártérítés címén és ennek 2005. augusztus 22. napjától számított késedelmi kamatát, 2013. január 1. napjától minden január 15. napjáig előre esedékesen évi 15.760 forint mezőgazdasági kisegítői járadékot. A marasztalásokat meghaladóan a keresetet elutasította, és rendelkezett az előzetes végrehajthatóságról, az állam által előlegezett szakértői díj, a le nem rótt kereseti illeték viseléséről azzal, hogy egyéb költségeiket a felek maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában a jogalap körében felhívta a Ptk. 345. § (1) bekezdését, a 171/2000. (X. 13.) Kormányrendelet 7. § (1) bekezdését, 1. számú melléklete 1. §-át, a Ptk. 339. § (1) bekezdését, a 355. § (1) és (4) bekezdését, a 356. § (1) és (3) bekezdését, a 357. § (1)-(3) bekezdéseit, 359. § (1) bekezdését, 360. § (1) és (2) bekezdését, továbbá a Ptk. 75. § (1) bekezdését, 76. §-a, 84. § (1) bekezdés e) pontját. A Ptk. 344. § és a PK. 37. számú állásfoglalás felhívásával mellőzte alperesek közrehatása szerinti marasztalását. Az érvényesített és fellebbezéssel támadott egyes kártételek vonatkozásában az alábbiak szerint határozott: Mivel az alperesek nem vitatták a felperes mezőgazdasági kisegítő címén érvényesített igényének számítását képező adatokat, ezek alapján kötelezte egyetemlegesen őket 2006. évtől kezdődően 2012. évig bezárólag, továbbá 2013. évre 63.040 forint és 2013. február 1. napjától számított késedelmi kamat megfizetésére, valamint 2013. január 1. napjától évi 15.760 forint járadék megfizetésére. A nem vagyoni kártérítés körében a Ptk. 339. § (1) bekezdésének felhívásával is rámutatott arra, hogy az alperesek jogsértést követtek el, ezzel a kártérítési feltételek közül a jogellenesség és a felróhatóság bizonyításra került. A Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdés, az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB számú határozatának és a Pp. 163. § (2) és (3) bekezdésének, valamint 206. § (3) bekezdésének felhívásával az igazságügyi szakértői vélemény és a tanúk vallomása alapján kiemelte, hogy a felperes a perbeli balesetben súlyos sérüléseket, 30%-os munkaképesség-csökkenést szenvedett el. A lép hiányos állapot, az ezzel együtt járó hátrányok, valamint a maradványtünetben a bal csukló,

könyökízület mozgáskorlátozottsága, kisfokú légzési nehezítettség, a közlekedésben való zavartság, bizonytalanság, továbbá szorongás, érzelmi, hangulati élet pánikra hajlása értékelése mellett utalt arra, hogy természetes eredetű megbetegedéseknek is szerepe van a felperes jelenlegi állapotában. A kulcs-csont törés nem a perbeli baleset következménye, így alperesek a bal vállízület mozgáskorlátozottságáért sem tehetők felelőssé. A felperesnek a perbeli balesettel okozati összefüggésben fennálló hátrányai ellensúlyozására, mérlegelésével, figyelembe véve a bírósági gyakorlatot és az alperes által már teljesített 500.000 forintot, további 2.000.000 forintot ítélt meg késedelmi kamataival együtt.

Az első fokú ítélet ellen a felperes és a II. rendű alperes élt fellebbezéssel.

A felperes a fellebbezésében az első fokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte, nem vagyoni kár jogcímén az alpereseket egyetemlegesen további 4.500.000 forint és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni a II. rendű alperes által peren kívül megtérített 500.000 forint beszámításával. Helytállónak tartotta az elsőfokú bíróság által megállapított, a nem vagyoni kártérítés iránti igényt megalapozó körülményeket, azonban a megítélt összeget nem tartotta alkalmasnak a baleset következtében előállt hátrányok kompenzálására, mivel az nem áll összhangban a hasonló ügyekben kialakult ítélkezési gyakorlattal. Az általa követelt 4.500.000 forint megítélése szerint nem túlzott, megfelel a baleset idején aktuális értékviszonyoknak. Példákat hozott fel az ítélkezési gyakorlatra. Álláspontja szerint baleseti eredetű munkaképesség-csökkenésének mértéke nem került megfelelő mértékben értékelésre. Utalt a szakvélemény megállapításaira, az időszakos fizioterápiás, gyógyfürdős kezelések indokoltságára, továbbá arra, hogy nehezebben tud teljesíteni, fáradékonyabb, és mindez frusztrálja. Kiemelte, hogy a baleset következtében kiszolgáltatott helyzetbe került, életvitele elnehezült, testi fájdalmain túl pszichésen is súlyosan sérült.

A II. rendű alperes kijavítás iránti kérelmére figyelemmel meghozott 102. sorszámú kijavító végzésben foglaltakra is figyelemmel fenntartott fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatására irányuló kérelmét, a 63.040 forint és kamataiban történő marasztalásának mellőzését kérve. Fellebbezését arra alapította, hogy 2013. évre a felperes 63.040 forint igényt mezőgazdasági kisegítő címén nem terjesztett elő. A felperes egyébként is mezőgazdasági kisegítő címén évi járadék megfizetésére kérte kötelezni az alperest és nem havi járadékra, és 2013. január 1. napjától jelölte meg évi 15.760 forintban a mezőgazdasági kisegítői járadékigényét.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Megítélése szerint a felperes balesetből eredő hátrányait a természetes korokú megbetegedéseire is figyelemmel a megállapított nem vagyoni kártérítés orvosolja.

A II. rendű alperes a fellebbezését fenntartva, azt meghaladóan az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta. A nem vagyoni kártérítés felemelését nem tartotta

indokoltnak a felperes balesettől független megbetegedéseire, valamint arra tekintettel, hogy a baleseti maradványállapota a mindennapi élettevékenységeit csekély mértékben érinti.

A felperes a II. rendű alperes fellebbezésére érdemi ellenkérelmet nem kívánt előterjesztani, azonban nyilatkozata szerint a mezőgazdasági kisegítői járadékot 2013. és 2014. évben is megkapta, az megfizetésre került az alperesek által.

A fellebbezések az alábbiak szerint alaposak.

Fellebbezéssel kizárólag a nem vagyoni kártérítés összegszerűsége, valamint az elsőfokú bíróság kijavított ítéletének a 63.040 forint tőke és késedelmi kamataira marasztaló rendelkezése volt támadott, ezért a Pp. 228. § (4) bekezdés alapján a másodfokú bíróság ezt meghaladóan az első fokú ítéleti rendelkezéseket nem érintette és a Pp. 253. § (3) bekezdésére is figyelemmel, kizárólag a fellebbezési kérelmekhez kötötten, a fellebbezéssel támadott részben bírálta felül az első fokú kijavított ítélet rendelkezéseit.

A kártérítési felelősség és az alperesek térítési kötelezettsége a fellebbezési eljárásban már nem volt vitatott, azonban miután a felperest mint gyalogost érte a baleset (a kár) az alperesek által biztosított gépjárművek által, így a kártérítési felelősséget a Ptk. 345. § (1) bekezdése alapítja meg. Ezért a másodfokú bíróság az első fokú ítélet indokolásából mellőzi a Ptk. 339. § (1) bekezdésének a felhívását.

A nem vagyoni kártérítés jogalapja nem volt vitatott, kizárólag annak mértéke. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg a felperesnek a balesetben bekövetkezett sérüléseit, a balesettel okozati összefüggésbe hozható maradványállapotát. A felperesi fellebbezés sem vitatta a nem vagyoni kártérítés iránti igényt megalapozó, elsőfokú bíróság által megállapított tényeket, körülményeket. A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a felperes a balesettel okozati összefüggésben 30%-os munkaképesség-csökkenést szenvedett el, a balesettel okozati összefüggésben csak kisfokú mozgáskorlátozottsága, illetőleg a kézfej szorítóerejének közepes mértékű csökkenése, a könyökízület kisfokú mozgáskorlátozottsága áll fenn. A lépszakadással járó sérülés következménye, hogy a felperes lépét kivették. Ez utóbbi károsodása a mindennapi életvitelére alapvető kihatással van. A lép kivételének következményeként az immunrendszer gyengesége, illetőleg fokozott fáradékonyság léphet fel, amelyekből következően a felperesnek az életvitelét át kell alakítania, az immunrendszer veszélyeztetettségét jelentő körülményekre jobban oda kell figyelnie, illetőleg azok kizárása mint az életvitelre kiható tényező alapvetően meghatározza a további életminőségét. Ezt hangsúlyozottan mérlegelve a balesetkori, 2005. évi ár- és értékviszonyok mellett a másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság által megállapított összegszerűséget meghaladó, mindösszesen 3.500.000 forint alkalmas a perbeli balesettel okozati összefüggésben álló hátrányok kompenzálására. Miután nem vitatottan 500.000 forint alperesi teljesítés volt, ezért a felperesi nyilatkozatra is tekintettel ennek

elszámolása mellett az első fokú ítélethez képest további 1.000.000 forint egyetemleges megfizetésére kötelezte a másodfokú bíróság az alpereseket, azaz a marasztalási összeget 3.000.000 forintra és kamatára felemelte.

A módosított kereseti kérelem 2013. január 1. napjától évi 15.760 forint mezőgazdasági kisegítői járadék megfizetésére irányult. Az elsőfokú bíróság keresettel egyező marasztalása alapján is mezőgazdasági kisegítői költség címén éves járadékfizetésre kötelezte az alpereseket, évi 15.760 forintban határozva meg a járadék összegét. Ez a járadékfizetési kötelezettség és mértéke nem volt fellebbezéssel támadott egyik peres fél részéről sem. A kijavított ítélet rendelkező része szerint az elsőfokú bíróság 2013. évre lejárt mezőgazdasági kisegítő járadékként 63.040 forint és kamataiban marasztalta az alpereseket, azaz mintegy havi járadékként négy hónapra elszámolva az éves járadék összeget. A fellebbezési eljárásban a felek egyező előadást tettek arra vonatkozóan, hogy az évi 15.760 forint mezőgazdasági kisegítői járadékot az alperesek 2013. és 2014. évre vonatkozóan a teljesítették. Mindehhez képest a 63.040 forint és 2013. július 1. napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezésnek még részben sem volt alapja. Ezért ezt a marasztalást a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelemmel egyezően mellőzte.

A módosult marasztalási összegre figyelemmel a pernyertesség-pervesztesség aránya alapvetően nem módosult, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság perköltség viselésre vonatkozó rendelkezését nem érintette, ugyanakkor a le nem rótt kereseti illeték megfizetésre vonatkozó rendelkezéseket a módosult marasztalási összegre figyelemmel megváltoztatta.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében az elsőfokú bíróság kijavított ítéletének fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatta, a nem vagyoni kártérítés tőkeösszegét felemelte, míg a 63.040 forint és kamatai marasztalást mellőzte és e módosult marasztalásra figyelemmel módosította a le nem rótt kereseti illetekek összegét.

A felperes fellebbezése részben, míg a II. rendű alperes fellebbezése megalapozott volt. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési pertárgyértékhez viszonyítottan a pernyertesség-pervesztesség aránya szerint határozott a másodfokú eljárásban felmerült költségek viseléséről. A felperest és az alpereseket is ügyvéd képviselte a fellebbezési eljárásban. A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdés szerint elszámolható ügyvédi díjak alapján, figyelemmel arra, hogy a felperesi képviselő tárgyalásra felutazása kompenzálja az egyébként a pernyertesség-pervesztesség arányában előlegezett ügyvédi díjat, az ügyvédi díjban felmerülő költségekről akként határozott a másodfokú bíróság, hogy mindegyik fél maga viseli a másodfokú eljárásban felmerült költségét.

A le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a II. rendű alperes fellebbezésének eredményessége, illetőleg a felperesi fellebbezés részbeni eredményessége folytán, a felperes teljes személyes költségmentességére is figyelemmel az 1990.

évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése, valamint 74. § (3) bekezdés alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) és (2) bekezdésre, valamint 14. §-a szerint rendelkezett.

Budapest, 2014. október 16.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

. Merőtey Anikó s.k.. Molnár Ágnes s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül: